

Ondrej Kovác-Kohn

A felvételen a férjem [Ondrej Kovác-Kohn] látható. A kép Érsekújvárbán, a lakásunkban készült, a kétezres években. A férjem Pesten tanult ki a bőrdíszműves mesterséget. A háború után gabonafelvásárlással foglalkozott. A nagybácsija Nagyölveden élt egyedül, nem volt nős ember. A családból nem tért vissza senki, csak az én férjem. Oda mentünk hozzá, és nála éltünk tizenhárom évig. A nagybácsinak egy kis falusi üzlete volt. Ott dolgozott a bácsi és én. A férjem először Zselízen helyezkedett el egy hivatalban, aztán eljött Nagyölvedre mint gabonafölvásárló. 1959-ben bejöttünk Érsekújvárbá, leszázalékolták őt invalidba. Bazedovkórbán szenvedett. Annak idején nem operálták meg, kint volt [kidülledt] a szeme, és veszélyeztetve volt a látása az operációval. Később elkerült izotópiára, és ott kapott radiojódos kezelést. Vér nélküli operációnak nevezték, roncsolta a mirigyeket. Veszélyes volt, mert a pontos adagot nem ismerték. Így sokkal több sejt is elpusztulhatott volna. Mégis azért használt. Az élete végéig állandó gyógyszeres kezelésben részesült. A végén azért kellett gyógyszert szednie, mert csökkent funkciója volt.